

Piotr Kostański*

POSTĘPOWANIE PRZED KOMISJĄ EUROPEJSKĄ W SPRAWIE NOTYFIKOWANEJ POMOCY PAŃSTWA

1. Wprowadzenie

Pomocą publiczną, według art. 87 ust. 1 Traktatu Rzymskiego z 25.03.1957 r. ustanawiającego Wspólnotę Europejską (dalej jako: TWE), jest wszelka pomoc udzielana przez państwo lub ze źródeł publicznych, bez względu na formę, która przez uprzywilejowanie niektórych przedsiębiorstw lub niektórych gałęzi produkcji zakłóca konkurencję lub grozi jej zakłóceniem. Interwencja państwa na rynku, w postaci pomocy dla niektórych przedsiębiorstw jest nie tylko niezgodna z liberalną wizją wolnego rynku¹, lecz również może prowadzić do tworzenia nowych barier i zakłóceń w wewnątrzspółnotowej wymianie handlowej, niewzając tym samym korzyści płynące ze stworzenia wspólnego rynku wewnętrznego oraz unii gospodarczej i walutowej². Zakaz pomocy publicznej z art. 87 TWE nie jest, bowiem ani bezwzględny ani bezwarunkowy³. Z drugiej

* Mgr Piotr Kostański – doktorant w Katedrze Prawa Cywilnego UJ oraz w Europejskim Kolegium Doktoranckim Uniwersytetów w Heidelbergu, Moguncji i Uniwersytetu Jagiellońskiego. Stypendysta w Instytucie Maxa Plancka dla Prawa na Dobrach Niematerialnych, Prawa Konkurencji i Prawa Podatkowego w Monachium.

¹ Por. D. Lasok, *Zarys prawa Unii Europejskiej, część II – prawo gospodarcze*, Toruń 1998, s. 253; J. Justyński, *Podstawy prawne polityk gospodarczych Unii Europejskiej*, Toruń 2001, s. 50.

² Por. S. Dudzik: *Bezpośrednia skuteczność przepisów prawa wspólnotowego dotyczących pomocy państwa dla przedsiębiorstw*, Państwo i Prawo 2000, z. 7, s. 41.

³ Por. orzeczenie ETS (dalej: OETS) 78/76 Firma Steinike und Weinlig v. Germany.

zaś strony, przy tendencji państw do wspierania rozwoju gospodarczego oraz udzielania pomocy w ramach wewnętrznej polityki gospodarczej i socjalnej, wszelkie środki podejmowane przez państwa członkowskie muszą podlegać ścisłej kontroli Komisji Europejskiej (dalej: KE). Powierzony KE nadzór nad dotacjami wykonywany jest w dwóch aspektach. Po pierwsze jako nadzór nad pomocą istniejącą. Na podstawie art. 88 ust. 1 TWE KE we współpracy z państwami członkowskimi prowadzi stały przegląd systemów pomocowych istniejących w tych państwach (kontrola istniejących regulacji dotacyjnych)⁴. Ta kompetencja KE pozostaje jednak poza zakresem niniejszego opracowania. Po drugie jako kontrola nowej lub reorganizowanej pomocy. KE jest bowiem zawiadamiana (art. 88. ust. 3 TWE) w odpowiednim czasie (notyfikacja) o każdym zamierzonym przyznaniu lub zmianie pomocy tak, aby mogła się w danej sprawie wypowiedzieć (badanie wstępne). Jeżeli uzna, że dany projekt jest niezgodny ze wspólnym rynkiem (art. 87 TWE) rozpocznie postępowanie przewidziane w art. 88. 2 TWE (dochodzenie formalne), przed jego zakończeniem i podjęciem ostatecznej decyzji pomoc nie może być realizowana⁵. Oznacza to zakaz wprowadzenia działań pomocowych przed ich zatwierdzeniem przez KE⁶, której z kolei przyznana została w zasadzie wyłączna kompetencja w zakresie zatwierdzania projektowanej pomocy. Notyfikacji nie podlega zasadniczo tylko pomoc istniejąca, pomoc *de minimis* oraz pomoc na szkolenia, na zatrudnienie oraz dla małych i średnich przedsiębiorców. Pozostała pomoc podlega zatwierdzeniu przez KE. Istnieje też możliwość notyfikowania KE pomocy udzielanej w ramach wyłączeń grupowych, jeśli podmiot udzielający pomocy zwróci się o dokonanie notyfikacji.

Art. 88 TWE był do niedawna jedynym źródłem prawnym regulującym proceduralne kwestie udzielania pomocy publicznej. W 1999 roku Rada przyjęła rozporządzenie numer 659/1999⁷, określające szczegółową procedurę oceny przez KE zgodności i dopuszczalności środków pomocy publicznej państw członkowskich dla przedsiębiorstw⁸. Jest to pierwsza w historii Wspólnot

⁴ Por. V. Goetz, *Prawo subwencyjne*, [w:] *Prawo gospodarcze Unii Europejskiej*, pod red. M.A. Dausés, Warszawa 1999, s. 979-980, nie jest to jednak przedmiotem niniejszego opracowania; A. Cieśliński, *Wspólnotowe prawo gospodarcze*, Warszawa 2003, s. 525.

⁵ Pomoc taka byłaby nielegalna i podlegałaby zwrotowi.

⁶ Co do roli KE w polityce gospodarczej WE, por. A. Nowak-Far, *Unia gospodarcza i walutowa w Europie*, Warszawa 2001, s. 140-141.

⁷ OJ 1999, L 83/1-9.

⁸ Odnośnie do historii tej regulacji por. S. Dudzik, *Postępowanie przed Komisją Europejską w sprawie notyfikowanej pomocy państwa dla przedsiębiorstw*, Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego 2000, nr 5, s. 2-3;

Europejskich (dalej: WE) kompleksowa regulacja wykonywania przez KE nadzoru nad udzielaniem przez państwa członkowskie pomocy na rzecz przedsiębiorstw. Podstawowym jej założeniem jest uzyskanie ex ante zezwolenia KE na wprowadzenie w życie konkretnego instrumentu pomocowego.

Stronami postępowania w sprawie uzyskania zezwolenia są: z jednej strony KE, a z drugiej – państwo członkowskie, na którego terytorium przedsiębiorca ubiega się o pomoc. Rolą przedsiębiorcy jest jedynie przedstawianie, za pośrednictwem organu państwa członkowskiego, informacji i wyjaśnień na żądanie KE. Odbiorca dotacji, zrzeszenia przedsiębiorstw, konkurenci i pozostałe państwa członkowskie mają na etapie dochodzenia formalnego zapewnione prawo do zajęcia stanowiska⁹.

Zgodnie z ww. rozporządzeniem pomoc publiczna może być udzielana w ramach:

- programu pomocowego – przez który rozumie się akt normatywny, na podstawie którego może zostać udzielona pomoc indywidualna przedsiębiorstwu określone w tymże akcie, a także każdy akt dotyczący pomocy nie związanej z konkretnym projektem, udzielanej jednemu lub kilku przedsiębiorcom na czas nieokreślony i w nieokreślonej wysokości. Program pomocowy jest więc swego rodzaju aktem generalnym, określającym na jaki cel, okres, na jakich warunkach i jakiemu kręgowi potencjalnych adresatów pomoc może zostać udzielona. Istota takiego programu polega na jednokrotnym obowiązku notyfikacji – co do zasady – w przypadku akceptacji KE dla programu, nie potrzeba już notyfikowania poszczególnych przypadków udzielenia konkretnej pomocy według zaakceptowanego programu.¹⁰

lub

- pomocy indywidualnej, która jest udzielana poza programem (lub w ramach programu, jeśli przy zaakceptowaniu programu KE taki wymóg postawi) – wymaga notyfikacji w każdym przypadku jej udzielenia. Nie ma (jak program pomocowy) charakteru generalnego i abstrakcyjnego, lecz zawsze jest decyzją zindywidualizowaną – skierowaną dla konkretnego przedsiębiorcy i na wskazany cel.

⁹ Por. V. Goetz, *Prawo...*, s. 974.

¹⁰ Odnośnie do stwierdzenia, czy mamy do czynienia z pomocą indywidualną czy z programem pomocowym por. też pierwszą OETS C 324/90 i C 342/90 Republika Federalna Niemiec i Firma Pleuger Worthington GmbH v. KE, [w:] *Prawo Wspólnot Europejskich. Orzecznictwo*, pod red. W. Czaplińskiego, Warszawa 2002, s. 810- 811.

Skutkiem uzyskania przez Polskę z dniem 1. maja 2004 r. członkostwa w Unii Europejskiej w zakresie prawa pomocy publicznej dla przedsiębiorców, jest m.in. to, iż pomoc udzielana przedsiębiorcom podlega ocenie pod względem zgodności z regułami wspólnego rynku. Od dnia akcesji organem nadzorującym udzielanie pomocy przedsiębiorcom w Polsce jest Komisja Europejska, jej też w formie projektu programu pomocowego lub pomocy indywidualnej będzie musiał być zgłaszany zamiar udzielania pomocy przedsiębiorcom. Unijne procedury w zakresie udzielania pomocy publicznej są znacznie bardziej złożone, niż te, które obowiązywały w Polsce przed akcesją, dlatego też po wejściu do UE okres oczekiwania na przyznanie środków pomocowych uległ wydłużeniu¹¹. Na podstawie ustawy o warunkach dopuszczalności i nadzorowaniu pomocy publicznej dla przedsiębiorców z dnia 27.07.2002 roku, (Dz.U. nr 141, poz. 1177 ze zm.) wszystkie obowiązki związane z nadzorowaniem i monitorowaniem pomocy publicznej udzielanej w Polsce wykonywał Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów¹², był on w tym zakresie odpowiednikiem Komisji¹³. Od momentu przystąpienia Polski do UE o dopuszczalności pomocy decyduje Komisja Europejska. Obecnie zasady postępowania w sprawach dotyczących pomocy publicznej, a w szczególności postępowanie w sprawie przygotowania do notyfikacji projektów programów pomocowych, projektów pomocy indywidualnej oraz projektów pomocy indywidualnej na restrukturyzację, a także zasady współpracy Prezesa UOKiK z podmiotami opracowującymi programy pomocowe, podmiotami udzielającymi pomocy, podmiotami ubiegającymi się o pomoc oraz beneficjentami pomocy, w zakresie pomocy publicznej są określone w ustawie z 30. kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. nr 123, poz. 1291). Przepisy zawarte w rozporządzeniach są, zgodnie z art. 249 TWE, bezpośrednio stosowane i nie wymagają implementacji do prawa krajowego, obecna regulacja ustawowa ma jedynie na celu regulację krajowych aspektów postępowania, bez wkraczania w sferę regulowaną rozporządzeniami wspólnotowymi.

¹¹ Por. R. Zenc, *Pomoc publiczna w Unii Europejskiej – władza Komisji*, Businessmann – Przewodnik Przedsiębiorcy – dodatek 2003, nr 1, s. 4.

¹² Szerzej na ten temat por. B. Popowska, *Rola państwa w obszarze pomocy publicznej*, Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego 2002, nr 8, s. 5.

¹³ Por. K. Strzyczkowski, *Prawo pomocy publicznej dla przedsiębiorców (wstępna charakterystyka)*, Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego 2001, nr 12, s. 16.

Pomoc publiczna może być udzielana zarówno jako pomoc indywidualna, jak i na podstawie aktu normatywnego. Przy czym pomoc publiczna przewidziana w akcie normatywnym, który uzależnia nabycie prawa do otrzymania pomocy wyłącznie od spełnienia w nim określonych przesłanek, bez wydania decyzji lub zawierania umowy, albo gdy wydawana decyzja jedynie potwierdza nabycie prawa, może być udzielana, jeżeli akt normatywny jest programem pomocowym zatwierdzonym przez Komisję zgodnie z art. 88 TWE. Zarówno projekt programu pomocowego, jak i projekt pomocy indywidualnej¹⁴ w tym i pomocy indywidualnej na restrukturyzację, a także każda istotna (przede wszystkim, dotycząca wielkości, formy, przeznaczenia lub warunków udzielania pomocy) zmiana zatwierdzonego przez Komisję, programu pomocowego podlega notyfikacji¹⁵, a więc przekazaniu Komisji, zgodnie z art. 88 TWE, wraz z informacjami niezbędnymi dla oceny zgodności pomocy publicznej ze wspólnym rynkiem.

2. Postępowanie

2.1. Krajowe postępowanie poprzedzające notyfikację

Przepisami ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej dla przedsiębiorców wprowadzone zostało krajowe postępowanie poprzedzające dokonanie zgłoszenia projektu programu pomocowego oraz projektu pomocy indywidualnej do KE. W uzasadnieniu ustawy podkreślano, że celem takiej regulacji jest: „zapewnienie przygotowywania notyfikacji projektów programów pomocowych oraz pomocy indywidualnej, zgodnych

¹⁴ Projekt pomocy udzielanej w ramach wyłączeń grupowych podlega notyfikacji, jeżeli o jej dokonanie wystąpi podmiot opracowujący program pomocowy lub podmiot udzielający pomocy zaś projekt programu pomocowego przewidujący udzielanie pomocy *de minimis* podlega wyłącznie zgłoszeniu Prezesowi UOKiK, który w terminie 14 dni może przedstawić zastrzeżenia dotyczące przejrzystości zasad udzielania pomocy. Jeżeli projekt pomocy indywidualnej na restrukturyzację został zatwierdzony przez Komisję zgodnie z art. 88 TWE, to pomoc, która będzie udzielana zgodnie z planem restrukturyzacyjnym, nie podlega notyfikacji, chyba że decyzja Komisji stanowi inaczej.

¹⁵ W przypadku programu pomocowego, w którym podstawę prawną udzielania pomocy publicznej zawiera akt prawa miejscowego, a szczegółowe warunki jej udzielania zostały określone zgodnie z ustawą zawierającą upoważnienie do wydania tego aktu, notyfikacji podlega wyłącznie projekt aktu prawa powszechnie obowiązującego określający szczegółowe warunki udzielania pomocy.

z regułami wspólnego rynku” oraz „zaprojektowanie działań pomocowych zgodnych z *acquis*, biorąc pod uwagę, że w stosunku do projektów pomocowych niebudzących zastrzeżeń KE postępowanie toczy się najkrócej, przygotowanie kompletnych wniosków w celu wyeliminowania próśb o dodatkowe informacje ze strony KE” i „wyeliminowanie wniosków, które nie dotyczą pomocy państwa”. Chodzi, więc o skoordynowanie działań związanych z notyfikacją i lepsze jej przygotowanie. Pierwszym etapem postępowania notyfikacyjnego jest uzyskanie opinii Prezesa UOKiK. Projekty programów pomocowych i pomocy indywidualnej, w tym przewidujących udzielanie pomocy w ramach wyłączeń grupowych, a także pomocy indywidualnej na restrukturyzację oraz ich istotna zmiana wymagają uzyskania opinii Prezesa UOKiK, która zawiera w szczególności stanowiska w sprawach: obowiązku notyfikacji projektu, zgodności pomocy publicznej ze wspólnym rynkiem oraz stwierdzenie, czy projekt przewiduje udzielanie pomocy publicznej, jak również propozycje zmian przedstawione w celu zapewnienia zgodności postanowień projektu ze wspólnym rynkiem. Z wnioskiem¹⁶ o wydanie opinii występuje organ administracji publicznej opracowujący projekt programu pomocowego¹⁷, podmiot udzielający pomocy indywidualnej, a w przypadku projektu pomocy indywidualnej na restrukturyzację podmiot ubiegający się o tę pomoc. Prezes UOKiK wydaje opinię w terminie 60 dni a w przypadku projektu programu pomocowego w terminie 21 dni, od dnia otrzymania kompletnego wniosku. Przed wydaniem opinii Prezes UOKiK może wystąpić o przekazanie w wyznaczonym terminie dodatkowych wyjaśnień i informacji do organu administracji publicznej opracowującego projekt programu pomocowego, a w przypadku pomocy indywidualnej i pomocy indywidualnej na restrukturyzację do podmiotu udzielającego pomocy, podmiotu ubiegającego się o pomoc lub innych zainteresowanych podmiotów. Nieudzielenie w określonym terminie informacji powoduje, iż Prezes UOKiK wydaje

¹⁶ Do wniosku dołącza się projekt programu pomocowego lub projekt aktu, na podstawie którego ma być udzielana pomoc indywidualna, w szczególności projekt decyzji lub umowy, oraz informacje niezbędne do wydania opinii, dotyczące w szczególności adresatów zamierzonej pomocy, jej przeznaczenia, formy, wielkości i czasu trwania. W przypadku projektu pomocy indywidualnej na restrukturyzację do wniosku o wydanie opinii dołącza się także plan restrukturyzacyjny oraz opinie podmiotu lub podmiotów udzielających pomocy o możliwości jej udzielenia na zasadach określonych w tym planie.

¹⁷ W związku z tym, że program pomocowy musi być aktem normatywnym, z wnioskiem będą występować poszczególni ministrowie bądź organy jednostek samorządu terytorialnego.

opinię na podstawie posiadanych informacji. Opinia zawiera stwierdzenie, czy projekt programu pomocowego lub projekt pomocy indywidualnej przewiduje udzielanie pomocy, a jeśli tak to również stanowisko w sprawie zgodności tej pomocy ze wspólnym rynkiem, stanowisko w sprawie obowiązku notyfikacji pomocy do KE, oraz ewentualnie propozycje zmian, celem zniwelowania sprzeczności postanowień projektu programu pomocowego lub projektu pomocy indywidualnej z regulami wspólnego rynku. Planowana pomoc podlega merytorycznej ocenie pod względem jej zgodności z regulami wspólnego rynku, acz opinia nie ma charakteru wiążącego dla wnioskodawcy, który może nie uwzględnić zawartego w niej stanowiska. W przypadku programu pomocowego opinia Prezesa UOKiK przedkładana jest Radzie Ministrów¹⁸, która, po zapoznaniu się z opinią, podejmuje uchwałę w sprawie dokonania notyfikacji, zgoda Rady Ministrów jest niezbędną dla dokonania notyfikacji projektu programu pomocowego. O dokonaniu notyfikacji Rada Ministrów informuje Marszałka Sejmu, przekazując mu projekt ustawy będącej programem pomocowym. W przypadku projektu pomocy indywidualnej lub projektu pomocy indywidualnej na restrukturyzację Prezes UOKiK niezwłocznie przekazuje opinię podmiotowi występującemu z wnioskiem o wydanie opinii oraz podmiotom udzielającym pomocy, ten zaś w terminie 14 dni od dnia otrzymania opinii może wystąpić do Prezesa UOKiK o dokonanie notyfikacji tego projektu, bez wniosku Prezes UOKiK nie dokona notyfikacji projektu. W przypadku jednak, gdy opinia Prezesa UOKiK o niezgodności ze wspólnym rynkiem dotyczy projektu pomocy indywidualnej na restrukturyzację, podmiot lub podmioty udzielające pomocy mogą zmienić opinię podmiotu lub podmiotów udzielających pomocy o możliwości jej udzielenia na zasadach określonych w planie restrukturyzacyjnym, zawiadamiając o tym Prezesa UOKiK oraz podmiot występujący o wydanie opinii w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania, w przypadku stwierdzenia niemożności udzielenia pomocy w zmienionej opinii Prezes UOKiK nie dokonuje notyfikacji projektu. Opinia Prezesa UOKiK jest niewiążąca, a więc nawet negatywna nie zamyka drogi do notyfikacji KE projektu. Samej notyfikacji (jak i jej uzupełnienia) dokonuje Prezes UOKiK, za pośrednictwem Stałego

¹⁸ W przypadku wydania przez Prezesa UOKiK opinii o niezgodności ze wspólnym rynkiem projektu programu pomocowego przewidującego udzielanie pomocy w ramach wyłączeń grupowych, co do którego podmiot opracowujący taki projekt nie wystąpił o dokonanie notyfikacji, Prezes UOKiK przekazuje opinię do wiadomości Radzie Ministrów.

Przedstawicielstwa Rzeczypospolitej Polskiej przy Unii Europejskiej w Brukseli. Czyni to w odniesieniu do projektu programu pomocowego – niezwłocznie po podjęciu uchwały Rady Ministrów o dokonaniu notyfikacji, zaś w przypadku projektu pomocy indywidualnej oraz pomocy indywidualnej na restrukturyzację niezwłocznie po wydaniu opinii o zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem albo w przypadku opinii o niezgodności planowanej pomocy z zasadami wspólnego rynku – po otrzymaniu wystąpienia wnioskodawcy o dokonanie notyfikacji. Wprowadzenie po dokonaniu notyfikacji istotnych zmian do projektu programu pomocowego (w art. 19 cyt. ustawy przewidziano specjalny tryb współpracy z Marszałkiem Sejmu) bądź pomocy indywidualnej wymaga uzupełnienia notyfikacji za pośrednictwem Prezesa UOKiK.

2.2. Notyfikacja

Na podstawie zaś art. 88 ust. 3 TWE państwa członkowskie mają obowiązek notyfikowania KE wszelkich planów wprowadzenia nowej pomocy¹⁹ (pomoc planowana), lub zmiany istniejącej²⁰. Przyznanie, bowiem pomocy nienotyfikowanej jest nielegalne, a odbiorca może zostać zmuszony do jej zwrotu. Zgodnie z Informacją KE (OJ 1983 C 318/3) notyfikacja jest obowiązkowa nawet, gdy państwo członkowskie uważa pomoc za zgodną ze wspólnym rynkiem²¹. Obowiązek notyfikacji spoczywa zazwyczaj na organach szczebla centralnego danego państwa członkowskiego zajmujące się pomocą publiczną, w Polsce jest to Prezes UOKiK. Nie ma tu znaczenia czy pomoc została przyznana przez władze centralne, czy regionalne²².

Zawiadomienie KE powinno być dokonane odpowiednio wcześniej, by KE miała możliwość wypowiedzenia się. Przyjmuje się, że odpowiedni okres wynosi tu dwa miesiące²³. Celem przyspieszenia rozpatrzenia notyfikacji

¹⁹ Jako nową pomoc rozumie się zarówno projekty pomocy jak i pomoc indywidualną, które nie stanowią pomocy istniejącej przed dniem wejścia w życie TWE lub pomocy zaakceptowanej na podstawie decyzji KE lub ex lege.

²⁰ Chodzi o tzw. restrukturyzację istniejącej regulacji dotacyjnej, przyjmuje się, że mamy z nią do czynienia, gdy zmienione są istotne elementy składowe regulacji, takie jak w szczególności: wysokość, okres, krąg beneficjentów pomocy.

²¹ Por. też A. Evans, *Prawo integracji europejskiej*, część I, przełożył W. Czapliński, Warszawa 1996, s. 185.

²² Por. F. Emmert, M. Morawiecki, *Prawo europejskie*, Warszawa–Wrocław 1999, s. 405.

²³ Por. sprawa 122/73 Nordsee, Deutsche Hochfischerei GmbH v Niemcy i Nadrenia-Palatynat, na stronie internetowej ETS, www.curia.eu.int

KE posługuje się standardowymi formularzami notyfikacji dla poszczególnych rodzajów pomocy.

Jeżeli notyfikacja jest niekompletna KE może zażądać dodatkowych informacji, zainteresowane państwo członkowskie powinno ich dostarczyć w określonym terminie (zazwyczaj 20 dni); gdy tego nie dokona lub dostarczy informacje niepełne, KE przesyła państwu upomnienie i określa kolejny termin, pod rygorem potraktowania notyfikacji jako wycofanej. Przed upływem określonego terminu państwo może (art. 7 rozporządzenia): 1.) przedłożyć wymagane informacje, 2.) złożyć oświadczenie o ich nieposiadaniu lub niedostępności (wtedy KE podejmie decyzję na podstawie posiadanych informacji, a jeśli są one niewystarczające KE ma obowiązek wydania decyzji negatywnej) lub 3.) uzgodnić z KE wydłużenie terminu. Państwo członkowskie może również we właściwym czasie cofnąć swe zgłoszenie, nim KE podejmie decyzję kończącą postępowanie.

Jeśli KE stwierdzi, że pomoc państwa została udzielona lub zmieniona bez notyfikacji, może ona po umożliwieniu zainteresowanemu państwu złożenia wyjaśnień wydać zarządzenie wstępne, nakazując państwu zawieszenie realizacji programu pomocowego i przedłożenie wszelkich dokumentów, pozwalających ustalić zgodność udzielonej pomocy z prawem wspólnotowym. Jeżeli państwo nie dopełni nałożonych obowiązków, KE może zamknąć postępowanie i na podstawie posiadanych informacji rozstrzygnąć, co do dopuszczalności pomocy, w szczególności nakazać zwrot pomocy pobranej nielegalnie²⁴. Sam jednak brak zawiadomienia albo nie uczynienie zadość wezwaniom KE przez państwo nie powoduje nielegalności pomocy, aby ją stwierdzić KE musi zawsze przeprowadzić badanie merytoryczne projektu pomocy²⁵.

2.3. Postępowanie przed Komisją Europejską

Notyfikacja przez UOKiK do KE projektu programu pomocowego lub projektu pomocy indywidualnej skutkuje wszczęciem postępowania wstępnego, w trakcie którego KE ocenia, czy notyfikowany projekt dotyczy pomocy państwa, a jeśli tak to czy jest ona zgodna ze wspólnym rynkiem. Jeśli na

²⁴ Por. OETS C 324/90 i C 342/90 Republika Federalna Niemiec i Firma Pleuger Worthington GmbH v. KE, [w:] *Prawo Wspólnot...*, s. 810- 813.

²⁵ Por. A. Cieśliński, *Wspólnotowe...*, s. 526.

tym etapie nie zostaną wyjaśnione wszystkie wątpliwości dotyczących projektu pomocy, KE kieruje projekt pomocy na drogę formalnej procedury dochodzenia.

2.3.1. Badanie wstępne²⁶

Po zgłoszeniu zamiaru przyznania pomocy KE przeprowadza procedurę badania wstępnego. Procedura taka może zostać wszczęta również z urzędu, jeśli KE poweźmie informację o pomocy od konkurencji, zrzeczenia konsumentów lub ze środków masowego przekazu. Celem tej fazy postępowania jest zbadanie zgodności notyfikowanej pomocy z TWE²⁷.

Badanie wstępne może zostać zakończone przez KE:

- oświadczeniem, że pomoc państwa nie wymaga zezwolenia, względnie zgłoszenia (nie jest pomocą w rozumieniu art. 87 TWE);
- decyzją zezwalającą na udzielenie pomocy – stwierdzeniem, że pomoc jest zgodna z regułami wspólnego rynku. W związku z generalnym zakazem udzielania pomocy publicznej, KE ma obowiązek wskazać, który z przewidzianych w TWE wyjątków znajduje w danym wypadku zastosowanie;
- wszczęciem przez KE dochodzenia formalnego (kontroli głównej) zgodnie z art. 88 ust. 2 TWE, ma to miejsce jeśli po dokonaniu wstępnej oceny KE dojdzie do przekonania, że notyfikowana pomoc budzi wątpliwości, co do jej zgodności z zasadami wspólnego rynku, o wszczęciu postępowania ogłasza się w Dzienniku Urzędowym UE wzywając państwo jak i zainteresowane strony do składania wyjaśnień²⁸.

Dwie pierwsze kategorie decyzji nie mogą zostać uzależnione przez KE od spełnienia dodatkowych warunków²⁹, KE może albo w pełni zatwierdzić dany środek (lub uznać że nie stanowi on pomocy) albo skierować sprawę na drogę formalnego dochodzenia.

Jeśli w ciągu dwóch miesięcy KE nie ustosunkuje się do dokonanego zgłoszenia, oznacza to milczącą akceptację (brak zastrzeżeń) notyfikowanej pomocy³⁰. KE nie może w późniejszym czasie żądać zwrotu pomocy, co do

²⁶ Preliminary examination.

²⁷ Por. S. Dudzik, *Postępowanie...*, s. 4 i tam cytowane OETS.

²⁸ Co do zasady w terminie jednego miesiąca, który to termin w usprawiedliwionych wypadkach może być przez Komisję wydłużony.

²⁹ Por. S. Dudzik, *Postępowanie...*, s. 5.

³⁰ Por. V. Goetz, *Prawo...*, s. 975.

której się nie wypowiedziała, choć pomoc taka, o ile jest niezgodna z zasadami jednolitego rynku nie ulega zalegalizowaniu. KE skróciła ten termin do 30 dni, gdy chodzi o dotacje indywidualne w ramach zatwierdzonych programów pomocowych. By móc legalnie udzielić pomocy, państwo musi jednak zawiadomić o tym KE, która ma 15 dni na zajęcie stanowiska, dopiero po upływie tego terminu państwo może wcielić program pomocowy lub indywidualną pomoc w życie (art. 4 ust. 6 rozporządzenia). Przed podjęciem przez KE decyzji stwierdzającej, iż środek będący przedmiotem zgłoszenia nie stanowi pomocy, decyzji o nie wnoszeniu sprzeciwu, decyzji o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia lub decyzji o zakończeniu formalnej procedury dochodzenia, notyfikacja może być wycofana w przypadku projektu programu pomocowego – na wniosek organu administracji publicznej opracowującego ten projekt, za zgodą Rady Ministrów, zaś w przypadku pomocy indywidualnej – na wniosek podmiotu udzielającego pomocy, gdy chodzi o projekt pomocy indywidualnej na restrukturyzację to na wniosek podmiotu ubiegającego się o pomoc lub podmiotu udzielającego pomocy. Prezes UOKiK niezwłocznie informuje KE o wycofaniu notyfikacji.

Poprzez regulację *de minimis* KE wyłącza z obowiązku zgłoszenia dotacje o niewielkim znaczeniu (pomoc bagatelna) – dotyczy to dotacji, nie przekraczającej dla danego przedsiębiorcy 100.000 Euro w okresie 3 lat, nie ma to jednak zastosowania do dotacji w sektorach: stali, stoczniowym, transportu, górnictwa węglowego, rolnictwa i rybołówstwa.

Dopiero po wyraźnym lub milczącym wydaniu zezwolenia pomoc może zostać przyznana³¹, na państwie członkowskim ciąży nadal obowiązek informowania o jej realizacji.

2.3.2. Dochodzenie formalne (kontrola główna³²)

Jeśli w wyniku badania wstępnego KE stwierdzi, że pomoc może być sprzeczna z zasadami wspólnego rynku, wszczyna dochodzenie formalne, w którym pomoc sprawdzana jest pod kątem materialnych kryteriów art. 87 TWE. Na tym etapie zarówno na państwie jak również na beneficjencie pomocy ciąży obowiązek współpracy, państwo ma udostępnić wszelkie potrzebne

³¹ Por. Art. 3 rozporządzenia Rady 659/99 z 22.03.1999 ustanawiającego szczególne zasady stosowania art. 93 TWE; por. też S. Dudzik, *Bezpośrednia...*, s. 55-57.

³² Por. F. Emmert, M. Morawiecki, *Prawo...*, s. 406; formal investigation procedure.

informacje. O obowiązku tym, jest zawiadamiane obwieszczeniem w Dzienniku Urzędowym UE. W zakresie postępowania przed KE, organem właściwym jest Prezes UOKiK. Zarówno w toku postępowania wstępnego, jak i dochodzenia formalnego, KE może żądać od państwa członkowskiego dodatkowych informacji, jeśli uzna je za potrzebne. W przypadku pomocy istniejącej KE może zwrócić się o zastosowanie środków dostosowawczych. Przedsiębiorstwo, korzystające z pomocy ma tylko zobowiązanie ujawnienia informacji, które nie jest jednak skorelowane z uprawnieniami kontrolnymi KE. Podkreślić należy, iż w związku z faktem, że KE podejmuje decyzje na podstawie posiadanych informacji, często w interesie beneficjenta pomocy leżeć będzie przedstawienie wszelkich jej okoliczności. Podczas tego etapu postępowania wszystkie zainteresowane strony mogą przedkładać swoje stanowisko dotyczące badanego projektu pomocy. Stanowiska zainteresowanych przekazywane są państwu członkowskiemu, które dokonało notyfikacji, dzięki temu ma ono możliwość ustosunkowania się do stanowisk innych stron, w tym również do stanowiska Komisji. W związku z postępowaniem przed Komisją polskie organy administracji publicznej, które opracowały projekty programów pomocowych, podmioty udzielające pomocy, które opracowały projekty pomocy indywidualnej, podmioty ubiegające się o udzielenie pomocy lub inne właściwe podmioty przedstawiają Prezesowi UOKiK, w wyznaczonym terminie, informacje niezbędne do opracowania odpowiedzi na zapytania Komisji, wyjaśnień, uwag lub stanowisk. Prezes UOKiK konsultuje z tymi podmiotami, treść odpowiedzi, wyjaśnień, uwag lub stanowisk – opracowanych przez niego na podstawie przekazanych informacji i niezwłocznie przekazuje je KE za pośrednictwem Stałego Przedstawicielstwa Rzeczypospolitej Polskiej przy Unii Europejskiej w Brukseli.

Prawo do przedłożenia swoich uwag przysługuje również innym państwom członkowskim, jak i każdej osobie, przedsiębiorstwu lub zrzeszeniu przedsiębiorstw, stowarzyszeniom gospodarczym i związkom zawodowym³³, których interesy mogą zostać naruszone wskutek udzielenia pomocy. Przedkładającemu uwagi KE ma obowiązek doręczyć kopie decyzji w sprawie pomocy, co jak zauważa S.Dudzik³⁴, ułatwia mu zaskarżenie takiej decyzji do Sądu Pierwszej Instancji. Przedłożone stanowiska są z kolei przedstawiane przez KE zainteresowanemu państwu członkowskiemu, które w terminie miesiąca może

³³ Por. A. Ciesliński, *Wspólnotowe...*, s. 527.

³⁴ Por. S.Dudzik, *Postępowanie...*, s. 5.

zając swoje stanowisko wobec przedłożonych mu uwag. Nie dopełnienie powyższego obowiązku przez KE, może skutkować stwierdzeniem przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości (dalej jako: ETS) nieważności decyzji kończącej postępowanie, o ile zainteresowane państwo wykaże, że przy umożliwieniu mu czynnego udziału w postępowaniu, jego wynik byłby odmienny³⁵.

Jeśli państwo zwróci się do Rady w trybie art. 88. ust 2 TWE, postępowanie przed KE zostaje zawieszane, dopóki Rada nie wypowie się w sprawie wniosku państwa o uznanie dotacji za zgodną ze wspólnym rynkiem z powodu „nadzwyczajnych okoliczności”. Zawieszenie trwa najdłużej 3 miesiące. Decyzja Rady wymaga jednomyślności. Wniosek do Rady może być złożony jeszcze po wydaniu przez KE ostatecznej decyzji negatywnej, wówczas zawieszeniu podlega wykonanie decyzji KE, najdłużej na okres 3 miesięcy³⁶.

Etap dochodzenia formalnego kończy się wydaniem decyzji KE:

- zezwalającej na udzielenie pomocy – decyzja pozytywna – gdy usunięto wątpliwości, co do zgodności planowanej pomocy z zasadami wspólnego rynku;

- zezwalającej na udzielenie pomocy pod pewnymi warunkami³⁷ – decyzja dozwalająca może nakładać pewne dodatkowe obowiązki (np. obowiązek składania okresowych raportów z przebiegu pomocy) lub być uzależniona od spełnienia dodatkowych warunków³⁸ przez udzielającego lub beneficjenta pomocy³⁹;

Wydanie jednej z powyższych decyzji może być poprzedzone dokonanymi przez państwo członkowskie, w wyniku negocjacji z KE modyfikacji zgłoszonego projektu pomocy.

- zakazującej udzielenia pomocy – decyzja negatywna – gdy notyfikowana pomoc nie jest zgodna z regułami wspólnego rynku. Jeśli wbrew takiej decyzji pomoc zostałaby udzielona KE i każde państwo członkowskie może wnieść skargę do ETS z pominięciem procedury art. 226-227 TWE⁴⁰.

³⁵ Por. OETS France v. Commission, C-301/87, na stronie internetowej ETS, www.curia.eu.int.

³⁶ Por. V. Goetz, *Prawo...*, s. 978.

³⁷ Decyzja warunkowa jest w samej swej istocie rodzajem decyzji pozytywnej.

³⁸ W przypadku ich niedopełnienia KE może skierować sprawę bezpośrednio do ETS z pominięciem procedury z art. 226-227 TWE – por. OETS British Aerospace and Rover v. Commission, C 294/90, na stronie internetowej ETS, www.curia.eu.int.

³⁹ Szerzej na temat decyzji warunkowych, por. S. Dudzik, *Postępowanie...*, s. 7.

⁴⁰ Por. T. Skoczny [w:] *Prawo Unii Europejskiej. Prawo materialne i polityki*, pod red. J. Barcza, Warszawa 2003, s. 290.

W praktyce częste są decyzje mieszane, które pewien projekt pomocowy tylko w części uznają za niezgodny z zasadami wspólnego rynku i w tym zakresie zakazują udzielenia pomocy, zaś w pozostałym zakresie pomoc dopuszczają.

Na wydanie jednej z w/w decyzji KE ma zasadniczo 18 miesięcy od daty rozpoczęcia postępowania⁴¹, jest to jednak termin instrukcyjny, możliwe jest jego przedłużenie na podstawie porozumienia pomiędzy KE i zainteresowanym państwem członkowskim. Wydanie decyzji powinno nastąpić, gdy tylko usunięte zostaną wątpliwości, co do zgodności notyfikowanej pomocy z zasadami wspólnego rynku⁴². W przypadku niepodjęcia przez KE decyzji w półtorarocznym terminie, państwo może żądać jej wydania w terminie dwóch miesięcy na podstawie informacji posiadanych przez KE. Z rozwiązania tego wynika dla państwa pewne ryzyko, ponieważ o ile KE nie ma pełnych informacji umożliwiających jej wydanie decyzji pozytywnej, musi wydać decyzję negatywną⁴³. Cofnięcie przez państwo projektu pomocowego na tym etapie wymaga również formalnego zakończenia postępowania przez KE (inaczej, więc, niż gdy ma to miejsce na etapie badania wstępnego).

Decyzja zezwalająca może mieć charakter deklaratoryjny lub konstytutywny. Z pierwszego rodzaju decyzjami mamy do czynienia w przypadku pomocy zgodnej *ex lege* z postanowieniami traktatu (art. 88 ust. 2 TWE), z drugimi – w przypadkach art. 88. ust. 3 TWE, w których uznanie pomocy za zgodną ze wspólnym rynkiem należy do dyskrecjonalnej władzy KE⁴⁴. KE uzasadnia swoje decyzje. Ocena pomocy dokonana przez KE podlega, bowiem kontroli Sądu Pierwszej Instancji i ETS.

W przypadku podjęcia przez KE decyzji stwierdzającej, iż środek będący przedmiotem zgłoszenia nie stanowi pomocy, decyzji o nie wnoszeniu sprzeciwu, decyzji o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia lub

⁴¹ Przyjmuje się, że chodzi o rozpoczęcie etapu dochodzenia formalnego, por. S. Dudzik, *Postępowanie...*, s. 6.

⁴² Por. OETS 223/85 Rijn-Schelde-Verolme (RSV) Machinefabrieken en Schepsveren Nv v. Comission, w którym ETS uznał bezskuteczność środka zastosowanego przez Komisję w decyzji wydanej w 26 miesięcy od wszczęcia postępowania.

⁴³ Por. S. Dudzik, *Postępowanie...*, s. 6.

⁴⁴ Por. OETS C730/79 – Philip Morris Holland Bv v. Comission; 310/85 – Deufil GmbH&co KG v. Comission; C301/87 France v. Comission, C39/94 SFEI and others v. La Poste and others i in., na stronie internetowej ETS, www.curia.eu.int.

decyzji o zakończeniu formalnej procedury dochodzenia lub decyzji nakazującej udzielenie informacji czy nakazującej zawieszenie lub tymczasową windykację pomocy, Prezes UOKiK niezwłocznie informuje o tym właściwy podmiot, przekazując mu jednocześnie kopię decyzji. Czyni to również w przypadku wydania przez KE zalecenia rzeczowej zmiany programu pomocowego, wprowadzenia wymogów proceduralnych lub wycofania programu pomocowego. Informacje o podjęciu przez KE decyzji stwierdzającej, iż środek będący przedmiotem zgłoszenia nie stanowi pomocy, decyzji o nie wnoszeniu sprzeciwu, decyzje o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia lub decyzje o zakończeniu formalnej procedury dochodzenia Prezes UOKiK ogłasza w powszechnie dostępnej sieci teleinformatycznej.

2.4. Publikacja decyzji

Adresatem decyzji jest państwo członkowskie, które powinno być o niej niezwłocznie zawiadomione i które ma możliwość zgłoszenia zastrzeżenia wymogu dochowania tajemnicy, obejmującej pewne postanowienia decyzji. Tym samym wersje decyzji – przesłana państwu i udostępniona osobom trzecim mogą się wzajemnie różnić.

Dla swej skuteczności decyzja musi zostać doręczona uczestnikom procedury (zarówno beneficjentowi pomocy indywidualnej jak i osobom lub przedsiębiorcom, czy ich zrzeszeniom oraz państwom, które w trakcie procedury zabierały stanowisko) i opublikowana w Dzienniku Urzędowym UE. Przy czym w przypadku decyzji kończących badanie wstępne, innych niż decyzja o skierowaniu do procedury formalnego dochodzenia, publikowane są one w formie streszczenia, z zaznaczeniem, że zainteresowany może otrzymać kopię decyzji w jej pełnym brzmieniu w autentycznej wersji (wersjach) językowych. Decyzje kończące procedurę formalnego dochodzenia publikowane są w pełnej wersji. Publikacji podlegają również decyzja KE o przedłużeniu dochodzenia formalnego oraz informacja o wycofaniu zgłoszenia programu pomocowego przez państwo na tym etapie. Decyzja Rady wydana na podstawie art. 88 ust. 2 TWE podlega publikacji, tylko w przypadku jednomyślnego stanowiska Rady w tej kwestii.

Pomoc może zostać legalnie przyznana dopiero po zakończeniu procedury końcową decyzją KE. Decyzja staje się skuteczna z chwilą ogłoszenia.

3. Zaskarżalność

Decyzje KE, wydane zarówno w procedurze badania wstępnego, jak i kontroli głównej, mogą być zaskarżane do ETS:

– przez KE lub państwo członkowskie na podstawie procedury art. 88. ust. 2 niezależnie od postanowień art. 226-227 TWE;

– przez beneficjenta pomocy, który może do Sądu Pierwszej Instancji na podstawie art. 230 TWE zaskarżyć decyzję KE, która zobowiązuje państwo członkowskie do rewindykacji nielegalnie udzielonej pomocy;

– przez konkurentów beneficjanta pomocy, na którą udzielono zezwolenie – również na podstawie art. 230 TWE do Sądu Pierwszej Instancji⁴⁵.

Ocena sądowa dotyczy zasadności i legalności decyzji KE, w tym prawidłowości procedowania oraz analizy ekonomicznej.

Odnosnie do mocy art. 87 TWE wypowiedział się ETS⁴⁶, stwierdzając że „zamiarem traktatu, który w art. 93 (obecnie 88) TWE ustala system stałego nadzoru nad pomocą państwową, sprawowanego przez KE, jest to aby ewentualna niezgodność pomocy z prawem Wspólnot była ustalana w drodze procedury wszczętej przez KE i poddanej kontroli Trybunału. Oznacza to, że strony nie mogą na podstawie samego tylko art. 92 (obecnie 87) TWE zwrócić się do sądu krajowego o stwierdzenie, że dana forma pomocy jest niezgodna z prawem wspólnotowym (...). Taka możliwość wszakże istnieje, gdy art. 92 (obecnie 87) TWE stał się przedmiotem wykładni na poziomie Wspólnoty w drodze decyzji wydanych na podstawie art. 93. ust 2 (obecnie art. 88) TWE (...)” Oznacza to brak bezpośredniej skuteczności art. 87 TWE. Jednak stanowisko ETS w tej kwestii nie jest jednolite⁴⁷.

W postępowaniach z zakresu pomocy publicznej toczących się przed ETS i Sądem Pierwszej Instancji, w których stroną jest Polska, w przypadku zaskarżenia przez Polskę decyzji KE w sprawach z zakresu pomocy publicznej, lub w przypadku skargi wniesionej przez Polskę⁴⁸ przeciwko innemu państwu

⁴⁵ Szerzej na ten temat por. V. Goetz, *Prawo...*, s. 985-987.

⁴⁶ Por. OETS C 78/76 Firma Steinike und Weinlig v. RFN, [w:] *Prawo Wspólnot...*, s. 808-810.

⁴⁷ Kwestie te nie są przedmiotem niniejszego opracowania, odnośnie bezpośredniej skuteczności art. 87 i n. TWE oraz wydanych na jego podstawie decyzji KE i Rady (które co do zasady są bezpośrednio skuteczne) por. S. Dudzik, *Bezpośrednia...*, s. 42-50 i tam powołane orzecznictwo.

⁴⁸ W przypadku zaskarżenia decyzji KE przez zainteresowanego przedsiębiorcę lub inny podmiot nie korzystają oni z tej formy reprezentacji.

członkowskiemu, które narusza postanowienia art. 87-89 TWE organem właściwym do reprezentowania Polski jest Prezes UOKiK. Wnosi on odwołania od decyzji KE do ETS i Sądu Pierwszej Instancji w sprawach z zakresu pomocy publicznej w imieniu Polski, za zgodą Rady Ministrów⁴⁹, a na wniosek organu jednostki samorządu terytorialnego w jej imieniu. Prezes UOKiK jest też organem właściwym do wnoszenia, za zgodą Rady Ministrów⁵⁰, w imieniu Polski, spraw z zakresu pomocy publicznej do ETS oraz uczestniczenia w toczących się postępowaniach, przy czym może on korzystać z zastępstwa prawnego. Koszty zastępstwa są pokrywane z budżetu państwa, a jeżeli z wnioskiem o wniesienie odwołania występuje organ samorządu terytorialnego, to on pokrywa koszty zastępstwa prawnego. Na Prezesie UOKiK spoczywa również obowiązek informowania w powszechnie dostępnej sieci teleinformatycznej o toczących się postępowaniach⁵¹, w których Polska jest stroną.

4. Podsumowanie

Silna pozycja KE i jej dalekosiężne prerogatywy w zakresie dokonywania oceny, poddane jednak kontroli ETS, są zaaprobowanym środkiem ochrony wspólnego rynku⁵². Zaznacza się, że do ostatecznych decyzji odmownych KE dochodzi rzadko, tylko w ok. 2% badanych przez KE przypadków. Krytyce poddano jednak przewlekłość postępowania przed KE, w przypadku odwołania do ETS postępowanie trwa nawet do dwóch lat.

Wprowadzenie Rozporządzeniem numer 659/99 uregulowanego postępowania przed KE w sprawie notyfikowanej pomocy państwa tworzy czytelne i przejrzyste zasady postępowania zarówno KE, jak i uczestników procedury, dlatego zasługuje na pozytywną ocenę. Wskazać jednak trzeba na pewne uproszczenie uprawnień podmiotów prywatnych zainteresowanych wynikiem postępowania na etapie kontroli wstępnej⁵³.

⁴⁹ Rada Ministrów wyraża zgodę na wniesienie odwołania, biorąc pod uwagę stanowisko podmiotu opracowującego projekt programu pomocowego, podmiotu udzielającego pomocy, stanowisko Prezesa UOKiK, a także stanowiska zgłoszone przez inne podmioty, które mają interes prawny w zakresie wniesienia odwołania od decyzji Komisji.

⁵⁰ Rada Ministrów wyraża zgodę, biorąc pod uwagę stanowisko Prezesa UOKiK.

⁵¹ Prezes UOKiK podaje informacje o wniesieniu odwołania od decyzji Komisji, wniesieniu sprawy do ETS, wydaniu orzeczenia ETS lub Sądu Pierwszej Instancji w sprawach dotyczących pomocy publicznej.

⁵² Por. V. Goetz, *Prawo...*, s. 942-943.

⁵³ Por. S. Dudzik, *Postępowanie...*, s.8.

Analizując nowe rozwiązania przyjęte w polskiej ustawie o warunkach dopuszczalności i nadzorowaniu pomocy publicznej dla przedsiębiorców, należy pozytywnie ocenić wprowadzenie wstępnego postępowania kontrolnego. Zważywszy, iż notyfikacja programu pomocowego lub projektu pomocy indywidualnej przez państwo członkowskie prowadzi do wszczęcia postępowania przed KE, w wyniku, którego rozstrzygnięta zostanie kwestia dopuszczalności pomocy publicznej, a tym samym dopuszczalność jej udzielenia, ważne jest profesjonalne przygotowanie samej notyfikacji. UOKiK zbada na tym etapie spełnienie wymogów formalnych notyfikacji, a także to czy dotyczy ona środka rzeczywiście stanowiącego pomoc publiczną, gdyby tak nie było, to niepotrzebne zgłoszenie tylko wstrzymywałoby udzielenie pomocy. UOKiK sprawdzi też, czy notyfikacja dotyczy projektu pomocy zgodnego z zasadami wspólnego rynku i dopuszczalnego w prawie wspólnotowym. W uzasadnieniu projektu ustawy, wskazano również na inny istotny aspekt wprowadzenia procedury kontroli wstępnej. Procedura ta ma służyć uzgodnieniu treści notyfikacji „między organami administracji i innymi podmiotami uprawnionymi do udzielania pomocy, biorąc pod uwagę to, jakie cele społeczno-gospodarcze mają być osiągnięte dzięki udzielaniu pomocy oraz jakie powinny być warunki jej dopuszczalności, by projekt został zaakceptowany przez KE”⁵⁴.

⁵⁴ Wszystkie cytowane fragmenty uzasadnienia pochodzą ze strony Sejmu RP, www.sejm.gov.pl/prawo.